

בתי המשפט

002289/05 א		בית משפט השלום פתח-תקוה	
22/02/2007		תאריך:	כב' השופט סגן הנשיא אהרון ד. גולדס
		בפני	

בעניין: סימבול יעקב ע"י ב"כ עוה"ד עו"ד נאמן עמוס התובע/ת/ים

נגד הפניקס חברה לביטוח בעמ ע"י ב"כ עוה"ד עו"ד שפרבר אהרון הנתבע/ת/ים

פסק דין

תביעה זו ענינה אי תשלום תגמולי ביטוח. אי תשלום תגמולי הביטוח.

1. העובדות הצריכות לענייננו

- א. התובע התקשר עם הנתבעת בפוליסת ביטוח דירה "הבית שלי" שמספרה 04/13/72/599482 שהיתה בתוקף מיום 01.02.04 ועד 31.01.05 (להלן: "חוזה הביטוח, או הפוליסה"). מתוך סכום הביטוח הכולל נקבע סך של 256,760 ₪ בגין ביטוח תכשיטים, בהתאם להערכת הסוקרת חברת גמולב שנשלחה מטעם חברת הביטוח (להלן: "התכשיטים").
- התכשיטים אוכסנו בכספת שהייתה מותקנת בקיר שבארון המטבח התחתון וקובעה לקיר באמצעות ברגים.
- ב. על פי הנטען בכתב התביעה, בימים 06-07/08/04 יצאו התובע ובני משפחתו לחופשה ובשובם גילו כי הדירה נפרצה והכספת, על תכולתה, נעקרה ונגנבה. תלונה הוגשה למשטרת ישראל שפתחה אירוע שמספרו 5130/07172/048.
- ג. התובע הודיע למבטחת על הפריצה והגניבה. המבטחת שלחה חוקר מטעמה אך לא העבירה את ממצאיו לתובע. משכך הזמין התובע חוות דעת, ממר יעקב ברוכים שמאי מטעמו, להערכת נזקיו. בהתאם לממצאיו של מר ברוכים שווי התכשיטים שנגנב עמד על סך 256,760 ₪.

ד. התובע שנדחה על ידי המבטחת עותר לקבלת נזקי הפריצה בסך 256,760 ₪, בתוספת הפרשי ריבית והצמדה 6,778 ₪, שכ"ט שמאי 4,680 ₪ ובסה"כ 268,218 ₪.

ה. מטעם התובע העידו הגב' דנה סימבול אשת התובע והתובע עצמו. מטעם הנתבעים העידו הגב' אביבה ליברמן הסוקרת מחב' גמולב, מר סטרול קורנליו – גמולוג מומחה מח' גמולב (להלן: - "מר סטרול") ומר בני זיסקוביץ חוקר ממשד דורון יער חקירות (להלן: - "מר זיסקוביץ או החוקר").

2. טענות התובע בקצרה הינן:

(א) שההגנות שנדרשו לכיסוי נזקי הפריצה מולאו על ידי התובע במלואם ועל כן חובה על הנתבעת לשלם תגמולי הביטוח.

(ב) על הנתבעת לפצותו בתשלום ריבית מיוחדת בהתאם לסעיף 28א לחוק חוזה הביטוח, התשמ"א - 1981 (להלן: - "החוק").

3. טענות הנתבעת הינן כי :-

(א) התנהגות התובע היא זו שהבשילה וסיכלה את בירור חבותה של הנתבעת, כאשר מנע אפשרות ליצירת קשר עם אשתו. והדבר מעלה תמיהות באשר לאמינותו. לפיכך, היא פוטרת את המבטחת מתשלום תגמולי הביטוח בהתאם לסעיפים 22-24 לחוק.

(ב) התובע הסתיר מידע ו/או עובדות מהותיים אשר התובע ידע כי הינם מהותיים לצורך הערכת הסיכונים המבוטחים בפוליסה, ואשר בגינם הנתבעת לא הייתה מתקשרת עמו מלכתחילה ו/או הייתה מתקשרת עמו בתנאים שונים.

(ג) לחילופין, על התובע מוטלת החובה לדווח על כל החמרה בסיכון שחלה לאחר כריתתו של החוזה ובהעדר דיווח, המבטחת פטורה מחבותה.

4. הצדדים חלוקים באשר למקורם של התכשיטים נשוא הפוליסה. מחד גיסא, התובע הטוען כי בכספת הוחזקו תכשיטים שחלקם נרכש, במשך השנים, על ידי התובע, עבור רעייתו ואילו מרבית התכשיטים ניתנו לו על ידי סבתו הגב' אידה קטרושניק ז"ל כשנה ומחצה לפני פטירתה. עוד טוען התובע כי בני משפחתו, למעט אשתו ואמו, אינם יודעים אודות התכשיטים שקיבל מסבתו. ומאידך גיסא, הנתבעת הטוענת כי התכשיטים (או חלקם) נתקבלו מלוויים כבטוחות כנגד הלוואות שנתן התובע בשוק האפור והתובע הסתיר מידע זה מפניה.
5. חובת הגילוי המוטלת על המבוטח, טרם כריתת חוזה הביטוח, קבועה בסעיף 6 לחוק, סעיף 7 דן בתרופות המבטח במקרה שהופרה חובה זו, ואילו סעיף 8 דן בסייגים לתרופות אלו. סעיף 6(א) עוסק בחובת המבוטח להשיב על שאלות שהוצגו לו **"תשובה מלאה וכנה"**.
"הציג המבטח למבוטח לפני כריתת החוזה, אם בטופס של הצעת הביטוח ואם בדרך אחרת שבכתב, בעניין שיש בו כדי להשפיע על נכונות של מבטח סביר לכרות את החוזה בכלל או לכרות בתנאים שבו (להלן – עניין מהותי) על המבוטח להשיב עליה בכתב תשובה מלאה וכנה".
6. התובע צירף לתצהיר עדותו הראשית (בנספח ג') צילום הצעה לביטוח הדירה ותכולתה הכוללת ארבע שאלות הנוגעות לעברו הביטוחי בלבד ואין בה כל התייחסות לעיסוקו או מקורו של הרכוש המבוטח. לפיכך, בהעדר שאלה שבכתב שהוצגה על ידי המבטחת והנוגעת לעיסוקו של התובע, אין תחולה לסעיף 6(א) לחוק וסעיף המשנה הרלוונטי לענייננו הוא סעיף 6(ג), שעניינו בגילוי יזום ובהסתרת מידע:
"הסתרה בכוונת מרמה מצד המבוטח של עניין שהוא ידע כי הוא מהותי, דינה כדין מתן תשובה שאינה מלאה וכנה".
- סעיף זה מטיל על המבוטח חובת גילוי נרחבת למסירת מידע שהמבוטח ידע כי הינו מידע מהותי והסתרת המידע, על ידי המבוטח, נעשתה בכוונת מרמה. ראה ע"א 282/89 רוטנברג נ. כלל חברה לביטוח בע"מ, פ"ד מו(2)339. **"חובת הגילוי היזום הינה חובה מצומצמת שלא בנקל ניתן לקבוע כי הופרה. על הטוען להפרת חובת הגילוי לעמוד בדרישות מחמירות: לא זו בלבד שעליו להוכיח הסתרה בכוונת מרמה מצד המבוטח, אלא עליו להוכיח גם את מודעותו של זה האחרון לכך שמדובר ב"עניין מהותי" כל אלה יסודות שהוכחתם אינה פשוטה"** ראה ע"א 1064/03 אליהו

חברה לביטוח בע"מ נ. עזבון המנוחה רחל שחר פיאמנטה, לא פורסם, (להלן: - "פרשת פיאמנטה") סעיף 14.

סעיף 6(ג) מונה ארבעה יסודות מצטברים: מידע (ידיעה של ממש), הסתרה (דורש הוכחה פוזיטיבית שהתובע התכוון במודע להסתיר), כוונת מרמה (הוכחה שהתובע סבר שהמידע הוא מהותי לנתבעת) ועניין מהותי.

7. עניין מהותי פורש בפסיקה ככל מידע העשוי להשפיע על סווגו של המבוטח, על גובה הפרמיה ועל נכונותו של המבטח לבטח המבוטח בתנאים מיוחדים או בלעדיהם. ראה ע"א 1809/95 **יהושע הלמן נ. לה נסיונל חברה לביטוח בע"מ**, פ"ד נ(3) 77 (להלן: - "**פרשת הלמן**") וכן ע"א 1845/90 **רוני סיני נ. מגדל**, פ"ד מז(5) 661.

המבחן לקיומו של עניין מהותי הוא אובייקטיבי ונקבע על פי קנה מידה של מבטח סביר ואילו ידיעת המבוטח הספציפי שמדובר בעניין מהותי והשאלה האם הסתרת העניין המהותי היתה בכוונת מרמה הינם מבחנים סובייקטיביים – שכן לא די שהמבוטח ידע את העובדות אלא שידיעתו חייבת לכלול גם את הערכתן שהן מהוות עניין מהותי (שם, פרשת הלמן, עמ' 86).

8. בחינת השאלה מהו עניין מהותי בעיניו של מבטח סביר נבחנת בשני היבטים: הראשון, העקרוני: האם העניין שעל המבוטח היה לגלותו למבטח, לפי אופיו וטיבו, רלוונטי לסיכונים שאותם באה הפוליסה לכסות. השני, הספציפי - האם העובדות שהיו בידיעתו של המבוטח במקרה המסוים היו עלולות להשפיע על נכונותו של המבטח לכרות את חוזה הביטוח אילו נתגלו. במסגרתו יובאו בחשבון גם שיקולים כמו מידת רצינות של הסיכון הצפוי המצוי בידיעתו של המבוטח, לרבות מידת הסיכוי שהסיכון יתממש. (ראה שם, פרשת הלמן עמ' 83)

9. התובע מסר לחוקר כי אינו עובד וכי עבר תאונת דרכים. אולם בדיעבד, כך טוענת הנתבעת, הסתבר לה כי השתכר ממתן הלוואות בשוק האפור ובסחר במכוניות משומשות. לשיטת הנתבעת התכשיטים הוחזקו על ידי התובע כעבט וכמשכון כנגד הלוואות שנתן בשוק האפור. עובדות אלו נתבררו למבטחת לאחר קרות האירוע ולא נחשפו על ידי התובע. בעובדות אלו יש, לטענתה, משום הסתרת מידע ועובדות מהותיות לצורך הערכת הסיכונים וכי לו היה מידע זה בידיה לא הייתה מתקשרת עמו מלכתחילה או לחילופין מתנה את תוקפה של הפוליסה בתנאי מיגון אחרים או מתקשרת עמו בתנאים אחרים. אין חולק כי עיסוק במתן הלוואות בשוק האפור שבצידו קבלת תכשיטים כבטוחה כנגד הלוואות אלו הינו עניין מהותי שיש בו כדי להשפיע באופן מובהק על הסיכונים המבוטחים בפוליסה. ולפיכך יש לבדוק את ההיבט הספציפי במקרה דנא האם התכשיטים התקבלו כעבט.

10. ראש וראשונה אני קובע כי הנתבעת לא עמדה בנטל השכנוע כי התכשיטים שהוחזקו בכספת ושגנבו אכן היו תכשיטים שניתנו כמשכון וכעבוט להלוואות בשוק האפור.

טענה זו נטענה על דרך הסתם ואבאר :-

(א) עדותו של התובע עולה כי בשנת 2002 עבר תאונת דרכים ועבד במזנון עם אביו (ראה פרוטוקול עמ' 13 ש' 28) ו"אצל משהו שמתעסק בהלוואות" (שם, עמ' 18 ש' 5). התובע הכחיש מכל וכל כי התכשיטים שבוטחו ניתנו לו כבטוחות כנגד הלוואות. (שם, עמ' 19 ש' 23-28).

(ב) בתצהירו הצהיר מר זיסקוביץ כי : **"במהלך החקירה התייחסנו לאפשרות שהתכשיטים שהוצהר עליהם כגנובים, היוו חלק מהתכשיטים שהמבוטח קיבל מבעלי חוב בשוק האפור כעבוט וכמשכון, המבוטח הכחיש זאת מכל וכל, ברם בדיקתנו באמצעות מידע בשוק האפור, תומכים מאד באפשרות שחלק מהתכשיטים מקורם כאמור"** (ההדגשה לא במקור, א.ד.ג.). סעיף 14. הנתבעת הסתפקה ב"תמיכה" זו ולא הביאה לה תימוכין נוספים.

זו, ואף זו, בעדותו ציין מר זיסקוביץ : **"במהלך בדיקותיי וממקורות מידע שיש לי נמסר לי שהאיש מתעסק בשוק האפור ואז העלינו השערה שאולי התכשיטים חלקם לפחות קשורים לעיסוקו זה. כמובן שלא היו לי ראיות חד משמעיות אך הדברים צוינו כמידע"**. (ההדגשה שלי, א.ד.ג.). (פרוטוקול עמ' 28 ש' 9-11).

ענייני הרואות כי עמדתה הנחרצת של הנתבעת כי התכשיטים נתנו כבטוחות להלוואות בשוק האפור, לא הוכחה ונשארה, בסופו של יום, בגדרי ה"אפשרות" וה"השערה".

דא עקא, בהעלאת השערות אין סגי. טענת הנתבעת הינה טענה סתמית, ללא תשתית עובדתית או ראיה ממשית כלשהי, הנתבעת לא הביאה כל ראיה התומכות בטענתה כי התכשיטים התקבלו מבעלי חוב, ולא הוכח להנחת דעתי כי מקורם של התכשיטים אינו מהמקורות הנטענים על ידו. כמו גם לא עלה בידי הנתבעת להוכיח למצער מהו אותו חלק ליכאורי הנטען כי ניתן כמשכון ומהו ערכו של אותו חלק.

11. נשאלת השאלה האם ידע התובע כי עיסוק במתן הלוואות בשוק האפור הינו עניין מהותי והסתרת עיסוקו מעיני המבטחת נעשתה בכוונת מרמה.

"ידיעתו הסובייקטיבית של המבוטח על היות העניין מהותי כרוכה אם כן בידיעתו אודות אופי הסיכון המבוטח והיקפו, מהם הוא יכול להבין במידה מסוימת מהם הנתונים האישיים שלו החשובים למבטח לצורך ההחלטה האם לבטחו ובאילו תנאים. התגבשותה של ידיעת המבוטח כי פרט הינו מהותי תלויה אפוא במידה רבה, במידע הנמסר לו על ידי המבטח" פרשת פיאמנטה, סעיף 21.

כאמור, התובע לא נשאל על עיסוקו טרם כריתת החוזה, לא בהצעת הביטוח, לא בשאלון ולא נטען כי בדרך אחרת. במהלך עדותו נשאל התובע באשר לעיסוקו והשיב כי, בין היתר, הוא עובד עם מי שעיסוקו במתן הלוואות (עמ' 18 ש' 5).

גם אם אהיה מוכן לקבל את טענת הנתבעת כי התובע לא הביא את המידע האמור לידיעתה אין בכך כדי להוכיח כי התובע ידע כי מדובר במידע מהותי אך הסתירו בכוונת מרמה שכן הוא לא נשאל על כך.

"ייתכנו מקרים.....בהם מודע המבוטח לכך שבידו מידע מהותי, אולם הוא נמנע מלמסרו ללא כל כוונת מרמה מכיוון שהמצג שהציג בפניו המבטח הינו כי אין לו עניין במידע זה,

דהיינו מצג כי אין מדובר במידע מהותי" שם, פרשת פיאמנטה, סעיף 25.

הנתבעת מבססת טענתה באשר לכוונת המרמה על קביעתה כי **"התובע שיקר לחוקר גם לאחר קרות מקרה הביטוח, כאשר אמר לו כי אינו עובד כלל"** (סעיף 33 לסיכומי הנתבעת).

אלא מאי? סעיף 6 עוסק בחובת הגילוי טרם כריתת חוזה הביטוח ולא לאחר קרות האירוע ואין בכך כדי להוכיח כי טרם כריתת חוזה הביטוח היה התובע מודע לכך שאופי עיסוקו הינו עניין מהותי ושהסתירו בכוונת מרמה.

12. יצוין כי בניגוד לטענת הנתבעת, התובע לא סרב לפרט את הבטוחות שקיבל מלווים (סעיף 33 לסיכומיה) ובמענה לשאלה **"איזה בטוחות קיבלת להלוואות"** השיב **"הייתי עובד אצל מישהו"** עמ' 19 ש' 25-26.

הוכחת כוונת מרמה משמעה כי על המבטח לעמוד ברף ראייתי מחמיר. ראה פרשת פיאמנטה סעיף 25. בענייננו, הראיות שהובאו אינן עומדות ברף זה ולא עלה בידי הנתבעת לשכנעני כי היתה הסתרת מידע בכוונת מרמה, כנדרש בסעיף 6(ג) לחוק.

למעלה מהנדרש יאמר כי הנתבעת לא הביאה בפני בית המשפט מקרים בהם חברת הביטוח דחתה מבוטח בשל עיסוקו במתן הלוואות בשוק האפור ואף נמנעה מלפרט ולהסביר מדוע לא הייתה מתקשרת עמו כלל בהסכם, או לחילופין באילו תנאים היתה מתקשרת עמו. הנתבעת סתמה ולא פירשה ואשר על כן יש לדחות הטענה. במאמר מוסגר יוער כי טענת התובע בדבר התקשרותו בשני חוזי ביטוח נוספים, בטוח חיים וביטוח מבנה לדירה, עם המבטחת דכאן ואשר לא בוטלו לאחר אירוע המקרה לא נסתרה.

13. מכל המקובץ עולה כי לא נתמלאו התנאים הקבועים בסעיף 6(ג) ולסיכום טענה זו הנני קובע כי אין המבטחת פטורה מתשלום הפיצוי מטעם זה כקבוע בסעיף 7 לחוק שכן לא הוכחה כוונת המרמה כמו גם לא עלה בידי הנתבעת לעמוד בנטל השכנוע המוטל עליה כי מבטח סביר לא היה מתקשר באותו חוזה או לחילופין בתנאים שונים.

סיכול ברור החבות

14. עוד טענה הנתבעת כי היא פטורה מתשלום תגמולי הביטוח מכוח סעיפים 22–24 לחוק. סעיף 22 קובע את חובת המבוטח להודיע למבטחת על קרות המקרה מיד לאחר שנודע לו. התובע הודיע למבטחת וביום 09.08.04 נגבתה הימנו עדות על ידי חוקר מטעם המבטחת. היינו סעיף 22 אינו רלוונטי למקרה דנא.

סעיף 23(ב) לחוק קובע כי :

"על המבוטח או על המוטב, לפי העניין, למסור למבטח, תוך זמן סביר לאחר שנדרש לכך, את המידע והמסמכים הדרושים לברור החבות ואם אינם ברשותו, עליו לעזור למבטח, ככל שיוכל להשיגם".

סעיף 24(ב) עניינו בתרופות המבטח :

"עשה המבוטח או המוטב במתכוון דבר שהיה בו כדי למנוע הן המבטח את בירור חבותו או להכביד עליו, אין המבטח חייב בתגמולי ביטוח, אלא במידה שהיה חייב בהם אילו לא נעשה אותו דבר".

על פי האמור בסעיף 24 אף אם המבוטח אינו מקיים את נטל שיתוף הפעולה, עדיין אין למבטחת הזכות שלא לשלם את תגמולי הביטוח, אלא אך זכות הפחתה בהתאם לנזק שנגרם לה. על המבטחת להוכיח שאילו קיים המבוטח את המוטל עליו הייתה חייבת שיעור נמוך יותר של תגמולי הביטוח וכן עליה להוכיח את שיעור התגמול שהיה נחסף. ראה ש. ולר, **חוק חוזה הביטוח תשמ"א – 1981**, מהדורה 2005 עמ' 534.

15. כאמור מבקשת הנתבעת לדחות את התביעה בטענה שהתובע סיכל לכאורה את בירור החבות על ידה. נחה דעתי כי יש לדחות גם טענה זו ואבאר :

(א) הנתבעת טוענת כי החוקר נתקל בהתנהגות חריגה ומתחמקת מצד המבוטח וכל מאמציו לפגוש באשת התובע סוכלו על ידי התובע. למעט מפגש קצר, בו לא עלה בידי החוקר לחקור את האישה.

מהעדויות עולה כי התובע נפגש עם החוקר, שוחח עם אמו של התובע בטלפון וזו אישרה לו את גרסת הנתבע באשר למקור התכשיטים הנטענים. ראה פרוטוקול עמ' 27 ש' 25-29. מר זיסקוביץ ציין כי בביקורי פתע לא עלה בידיו לפגוש באשת התובע. ראה תצהירו סעיף 2 א'.

לא הובאה כל ראיה לכך ולא הוכח להנחת דעתי כי התובע הוא שמנע מהחוקרים לפגוש באשתו. בעדותו מציין מר זיסקוביץ **"הייתי מספר פעמים ורציתי לפגוש את רעייתו ולא היה איש בבית ולכן חזרתי על עקבותיי"** שם, פרוטוקול עמ' 26 ש' 16-17. משמע לא מדובר בהסתרה מכוונת של אשת התובע.

(ב) איני רואה עין בעין עם הנתבעת הרואה בעדותה של האשה עדות כבושה, סלקטיבית ובלתי מהימנה המצביעה על כי "חברה עם התובע על מנת להסתיר מהנתבעת עובדות מהותיות". התרשמתי כי מדובר באשה פשוטה אשר אינה מצויה בעסקי בעלה. נתתי אמון בעדותה כי אינה יודעת את הקוד הסודי לכספת וכי כאשר רצתה להשתמש בתכשיט מתכשיטיה נהג התובע להוציאו עבורה. לא מצאתי כי אי ידיעת מידות הכספת או מי קנה אותה יש בו כדי להוכיח כוונת הסתרה. עוד התרשמתי שאינה נמצאת בקשרים הדוקים, אם בכלל, עם בני משפחת הבעל, שאינה זוכרת את שמותיהם או מכירה אותם. איני רואה בכל הנאמר ניסיון מכוון לסיכול בירור חבותה של הנתבעת.

(ג) כך גם אין בידי לקבל את טענת הנתבעת כי התובע שביקש מהחוקר שלא ליצור קשר עם בני משפחתו בנושא התכשיטים, באשר הם אינם יודעים שקיבל תכשיטים מסבתו, בהיותו נכד מועדף, ו"אף "הזהיר" ממש כך!! את החוקר מפני קיום מפגש ו/או בני משפחה אחרים של התובע" (סעיף 28 לסיכומיה) יש בו כדי לסכל את בירור החבות. הנתבעת אינה זקוקה להסכמת התובע על מנת לחקור את מי שלדעתה בידו לתרום לבירור החבות, הנתבעת לא פירשה אלו פעולות נקטה לאיתור ויצירת קשר עם אשתו ובני משפחתו של התובע (למעט אמו) וכיצד סוכלו אלה על ידי התובע.

16. לסיכום טענה זו אני קובע כי הנתבעת לא התייחסה כלל ליסודות סעיף 24(ב) לחוק כנדרש, לא התייחסה לעניין שיעור ההקטנה המתבקש כמו גם לא הוכחו יסודותיו האחרים של הסעיף ומשום כך על טענה זו להדחות.

17. באשר לטענתה החלופית של הנתבעת שעניינה חובת הדיווח על כל החמרה בסיכון החלה לאחר כריתתו של חוזה והעדר דיווח שכזה שמכוחו מבקשת הנתבעת לפטור אותה מתשלום תגמולי הביטוח, הנני קובע כי גם טענה זו נטענה על דרך הסתם ונותרה עלומה, הנתבעת לא הבהירה מהו אותו הסיכון אליו היא מכוונת ולפיכך לא ניתן להידרש לטענה זו.

18. שעור הנזק

(א) הנתבעת השקיעה מאמצים רבים, שלא לצורך, בניסיון לשכנע את בית המשפט כי אין מדובר בתכשיטים עתיקים. הסוקרת הגב' אביבה ליברמן הובאה לעדות כדי לאשר כי התכשיטים שהעריכה אינם עתיקים, שכן לא ציינה עובדה זו מפורשות בדו"ח. אולם "כל כך הרבה שנים ואני עושה הרבה בתים כל יום אז זה לא אפשרי לזכור" ראה פרוטוקול עמ' 23 ש' 26. לצורך כך הוגשה גם חוות דעת מומחה על ידי מר סטרול, אשר העיד כי על פי רשימת התכשיטים ומכך שהסוקרת לא ציינה מפורשות על גבי הרשימה כי התכשיטים אינם עתיקים לא ניתן לקבוע כי מדובר בתכשיטים עתיקים.

במענה לשאלה האם ידוע לו כי בין התכשיטים היו גם תכשיטים שקנה התובע השיב העד:
" אני לא יודע מי קנה אותם אך אני יודע שהם היו בביתו של סימבול שנראו אחד על ידה
ותוארו ברשימה. מי רכשם זה לא מענייננו" עמ' 26 ש' 1-2.

(ב) מסכים אני בכל לב עם דבריו אלו :

מה לי אם מדובר בתכשיטים בני מאה שנה או צעירים יותר. שהרי אין כל מחלוקת בין
הצדדים כי הסוקרת מטעם המבטחת ראתה את התכשיטים, בדקה אותם, רשמה אותם
בדו"ח מסכם הערכת תכולה – תכשיטים (עמ' 3) שצורף לפוליסה, ציינה את ערכו של כל
פריט ועל סמך הערכה זו התקשרה המבטחת עם המבוטח דנא בפוליסה שבפנינו וקבעה
את גובה הפרמיה בהתאם.

אין במתן הגדרת התכשיטים כעתיקים אם לאו כדי להעלות או להוריד במקרה דנן
והתובע זכאי לתגמולי הביטוח בגין התכשיטים שבוטחו, בהתאם לפוליסה.

במאמר מוסגר אעיר כי גם אין בקביעה כי התכשיטים עתיקים או שמא לאו כדי להוכיח
האם התכשיטים נמסרו לתובע על ידי הסבתא ואם לאו.

סוף דבר

19. לאחר שנחה דעתי כי יש לדחות את טענות הנתבעת ולפיהן היא זכאית לפטור מכוח סעיף
6(ג) ו/או סעיף 24 (ב) לחוק, הנני קובע כי דינה של התביעה להתקבל ולפיכך אני מחייב
את הנתבעת לשלם לתובע את הסכומים כדלקמן:-

א. מלוא סכום התביעה, 268,218 ₪ שישא הפרשי הצמדה וריבית כחוק מיום הגשת
התביעה, היינו מיום 25.04.05 ועד ליום התשלום בפועל.

ב. כמו כן תשלם הנתבעת לתובע שכ"ט עו"ד והוצאות משפט בסך של 15,000 ₪ שישא
הפרשי הצמדה וריבית כחוק מהיום ועד ליום התשלום בפועל.

המזכירות תשלח פסה"ד לצדדים בדואר וכן תודיע על ביטול הדיון הקבוע ליום 28.02.07
לשימוע פסק הדין.

ניתן היום ד' באדר, תשס"ז (22 בפברואר 2007) בהעדר הצדדים.

אהרן ד. גולדס 54678313-2289/05

אהרן ד. גולדס, שופט
סגן נשיא

נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה